

UBL: BKNOOG 447

447

Boekenvoegen

447.

18447

DE VERTELLINGEN

VAN

MOEDER DE GANS.

OP RIJM GEBRACHT

VOOR

KINDEREN.

Met 24 gekleurde Plaatjes.

INHOUDENDE :

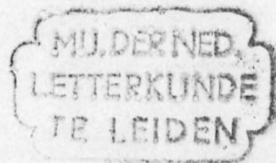
ROODKAPJE.
DE GELAARSDE KAT.
KLEIN DUIMPJE.

DE TOOVERGODIN.
ASSCHEPOESTER.
BLAAUWBAARD.

B. LENFRING.

AMSTERDAM
Haarlemmerstr. 119
over de R. K. Kerk.

ROTTERDAM
Leeuwenstraat, 16
over de R. K. Kerk.

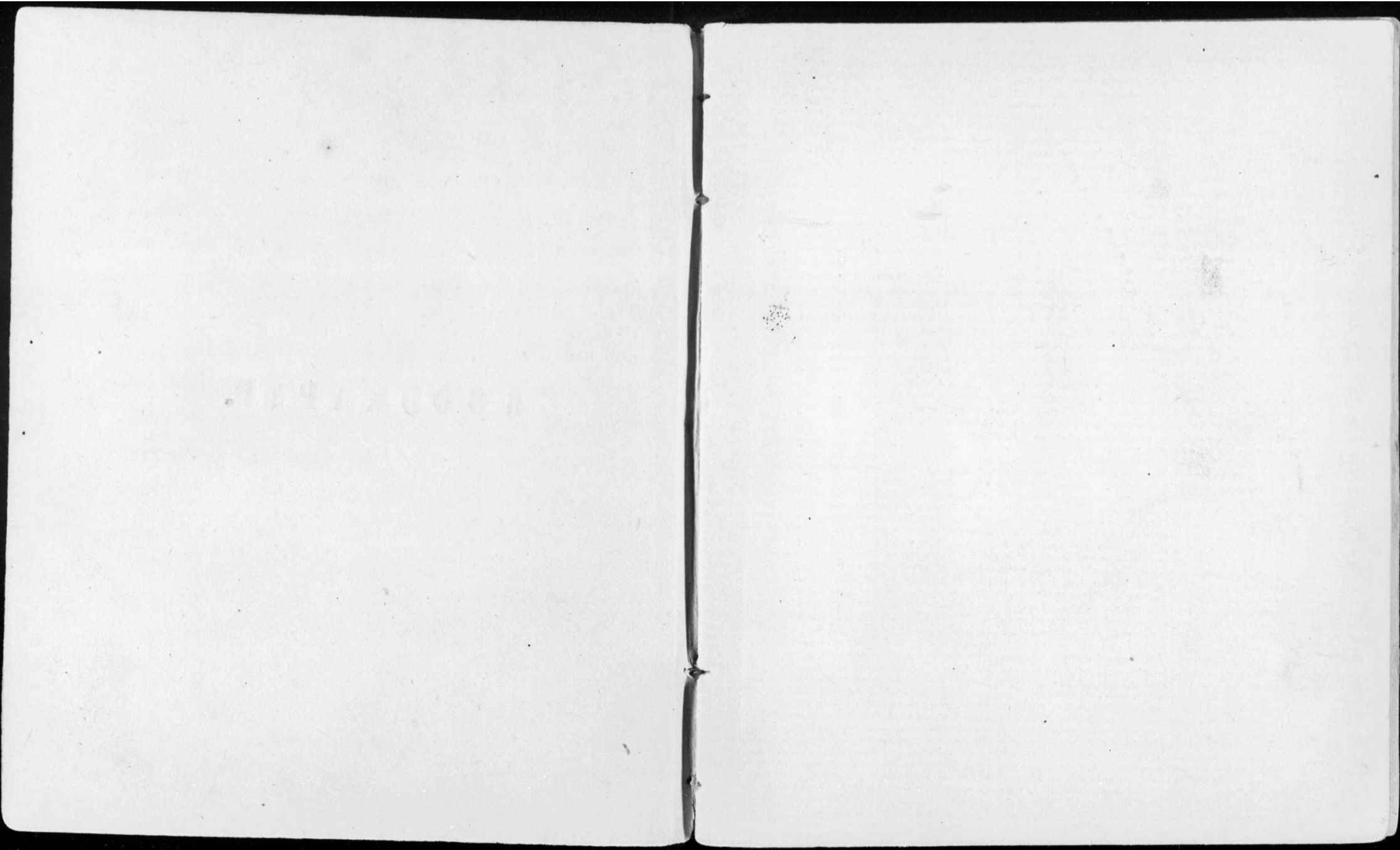
VOORBEREIT.

Voorzeker ontgingen de Vertellingen van MOEDER DE GANS niemands aandacht! Van geslacht tot geslacht kwamen zij tot ons over. Nog dartelende aan den moederschoot werden zij ons meer dan eens verhaald. Maar hoe dikwerf werden zij, zonder de nuttige leeringen, die er in liggen opgesloten, onder het oog der kleinen gebragt. En wat beteekenen vertellingen zonder voor het opkomend geslacht nuttig te zijn? Van daar dat Steller dezer op het denkbeeld kwam, om dezelve zoo veel mogelijk der Jeugd in eenen vorm mede te deelen, die ontdaan van het meer of min on-

kiesche, de gelegenheid aanbiedt, dat zij overeenkomstig hare vatbaarheid, de leerrijke lessen in dezelve vervat, niet onopgemerkt laat voorbijgaan. Dit deed hij door dezelve op rijm te brengen, daar zulks dikwijls gebleken is der jeugd meer welkom te zijn.

Worde het voorgestelde doel bereikt, dan zal het oude voortdurend nieuw, en de oogenblikken aan derzelve zamenstelling besteed, zullen niet te vergeefs bevonden worden.

R O O D K A P J E.

De Fabel

VAN

ROODKAPJE.

Er woonde, waar wordt niet verhaald,
Een lief aanvallig kind
Dat om haar zachtheid overal
Geacht werd en bemind!

Zij droeg een kapje van satijn,
 Met keurig rood gebloemd;
 Waarom zij door de wandeling,
 R o o d k a p j e werd genoemd!

Maar hoe aanvallig zij ook was,
 't Ging haar als menig kind;
 Zij was voor ouderlijken raad
 Wel eens moedwillig blind!

En wat het lot dier kindren wordt
 Is overlang bekend;
 Zij deelen allen vroeg of laat,
 In jammer en ellend!

Dit werd weldra R o o d k a p j e s lot.
 Eens zei de Moeder: »kind!

» Gij weet dat Grootmoë, sints een week,
 » Zich niet te wel bevindt!»

» Zie eens hoe 't met haar welstand is,
 » En breng die waaffen haar;
 » Neem ook dit potje boter meë,
 « En toef noch hier, noch daar!»

Zij ging, — zei Moeder goeden dag;
 Geen mensch zoo blij als zij;
 De reis naar Grootmoë was voor haar,
 Met regt een feestgetij!

De goede vrouw, hoe zou die zijn
 Als zij R o o d k a p j e zag?
 En dan 't geschenk, dat Moeder gaf?
 Dat was een vreugdedag!

Die 't goede voorneemt, welk genot
Geniet die voor zijn hart;
Voor nu, en voor 't vervolg van tijd
Denkt hij gevaar noch smart!

Op weg was alles even schoon,
En boom, en plant, en kruid,
Daarbij, hoe streelend voor 't gehoor,
Der vogelen geluid!

Maar wat het meest haar aandacht trok,
Zoo menig fraai kapel;
Dat vrolijk fladdren op en neêr,
Beviel haar wonder wel!

Had zij die diertjes eens voor haar,
Niets dat haar meer behaagt;

Misschien vangt zij er spoedig een,
Dat is toch ligt gewaagd?

Fluks zet zij pot en waaflen neêr,
En loopt dan hier, dan daar;
En grijpt, en grijpt wel honderdmaal,
En toch mislukt het haar!

Zij grijpt, en grijpt nog menigkeer,
Het zij dan hoe het zij,
Wat zij bedacht moet uitgevoerd,
Al gaat de tijd voorbij!

Die zoo den kostelijken tijd
Aan nietig spel besteed;
Wat kan hij wachten? Immers niets
Dan eenmaal 't bitterst leed.

Vergeefs heeft zij den tijd verkwist;
 Weldra gaat zij op weg,
 En wat ontmoet zij, denkt gij wel?
 Een wolf, uit gindsche heg!

Met blijdschap zag de wolf haar aan,
 Die prooi zou niet ontgaan!
 Maar daar hij hakken zag in 't woud,
 Viel hij niet op haar aan.

Hij hield zijn sluwe streken in;
 Sprak vriendlijk tegen haar.
 Zoo brengt de boosheid, die haar hoort,
 Gedurig in gevaar!

„Waar zoo naar toe, mijn lieve kind?”
 „Ziet gij dat huisje daar?”

„„„Daar woont mijn Grootmoê, die is ziek,
 „En nu bezoek ik haar!””

„„„Moê gaf dit potje boter meê,
 „„„Die wafeltjes daarbij;
 „„„Misschien verkwikt haar dit nog wat,
 „„„En maakt haar zeker blij!””

„Ha! dacht de wolf, een goede buit!”
 Vernam wat weg zij nam,
 Opdat hij eerder aan het huis
 Dan ons Roodkapje kwam!

Hoe dwaas wanneer men zijn geheim,
 Aan andren openbaart;
 Die wijs is zorgt dat hij 't voor zich
 Ten allen tijd bewaart!

Had menigeen die gulden spreuk
 Herdacht en wel betracht;
 Het had zoo velen niet als nu,
 In 't bangst gevaar gebragt!

Ras koos de wolf den kortsten weg,
 En liep zoo snel hij kon;
 Terwijl Roodkapje 't oude werk
 Van nieuws aan weêr begon.

Vermoeden kon zij 't zeker niet,
 Toen zij kapellen ving,
 Wat onheil eerlang boven 't hoofd,
 Van haar en Grootmoê hing!

Reeds had de wolf het huis bereikt,
 Hij klopte deftig aan.

„Wie daar?“ zoo roept een stem hem toe
Regt goed door hem verstaan!

Hij sprak alsof Roodkapje sprak.
„„Roodkapje, ik kom van Moë!
„„Zij zendt mij met wat wafeltjes
„„En boter naar u toe!““

„Trek dan maar aan de klink mijn kind,
„Dan opent zich de deur!“
Maar ach, zij zag Roodkapje niet,
En rook geen waflengeur!

Pas had de wolf zijn doel bereikt,
Of 't vreeslijkst was gebeurd;
Hij viel het oude mensch op 't lijf,
En had haar ras verscheurd!

Maar nog was niet zijn lust voldaan ;
 Hij vleide zich te bed ;
 Het goed der vrouw werd aangedaan,
 De muts werd opgezet !

Hij gluurde telkens naar de deur,
 En zag vol ongeduld
 Of door R o o d k a p j e s komst zijn wensch
 Volkomen werd vervuld !

Hij hoorde, hoorde nog eens goed ;
 Daar ging het driemaal : tik.
 „Zeg, klopt er iemand aan de deur ?”
 „Ja, beste Grootmoê, ik !”

„Trek maar aan 't klinkje, lieve kind,
 „Dan zijt gij voort er in !”

Zij deed als toegeroepen werd,
 Juist naar den wolf zijn zin !

„„Dag Grootmoê ! nog niet op den vloer?
 „„Och hê, dat is niet goed !
 „„Ik hoop, dat ik U spoedig maar
 „„Weêr over huis ontmoet !” ”

„„Hier zijn wat wafels proef die eens,
 „„Bezwaren doen zij niet ;
 „„Moê gaf mij ook wat boter meê,
 „„Nog versch gelijk gij ziet !” ”

„Ik dank u Beste, wees zoo goed,
 „En zet het daar maar neêr !
 „Ik heb op 't oogenblik geen trek,
 „Mijn hoofd doet mij wat zeer !”

„Kom, ga wat bij mij zitten kind,
 „Ik ben hier zoo alleen!
 „En komt er iemand soms bij mij,
 „Die gaat al gaauw weêr heen!”

Roodkapje zag den wolf al aan,
 Zoo vreemd als 't oog zich sloot.
 „„Hè Grootmoê! vraag ik niet te vrij,
 „„Wat zijn uw oogen groot?””

„Dat is om goed te zien mijn kind!”
 Nu werd Roodkapje bang,
 En zei: „„maar lieve Grootmoê, zie
 „„Wat zijn uw armen lang!””

„Dan grijp ik des te beter kind!”
 Met een zag hij in 't rond.

„Maar Grootmoë! riep't bevreesde kind,
„Wat hebt ge een grooten mond!

„Dat dient, dat ik te beter u,
„En andren binnenslok!”
„Hap!” zei de wolf, terwijl hij 't kind,
Met woede tot zich trok.

En hoe zij kermde, hoe zij bad;
Hij bleef voor alles doof;
Alleen verleende hij gehoor
Betrof het menschenroof!

Zoo heeft één enkel oogenblik
Van onbedachtzaamheid,
Zoo velen een Roodkapjes lot,
Of vroeg, of laat, bereid!

Wie immer deze Fabel leest,
Vergete hij het niet;
Wie naar der Oudren raad niet hoort,
Vindt jammer en verdriet!

DE GELAARSTE KAT.

DE GEVYRDIE KAT.

De Fabel

VAN

DE GELAARSDDE KAT.

Een molenaar, liet bij zijn sterven,
Voor 't drietal zonen, dat hij had,
Niets achter, dan een eigen molen,
Een ezel en een roode kat.

De jongste mogt de kat behouden ;
De molen bleef des oudsten goed ;
De middelste verkreeg den ezel,
En alles was gedeeld met spoed !

» Wat moet ik, » klaagde nu de jongste,
Terwijl hij eenzaam nederzat,

« Met zulk een erfenis beginnen,
« Wat winst verkrijg ik van mijn kat? »

« Het eenigst, dat zij mij kan geven,
« Maar dat geen duurzaam heil ver-
spreidt,

« Is dit, dat ik het dier laat dooden,
« En 't vel tot eene mof bereid'.

» Mijn Broeders werken met elkander,
« En dat gaat ongetwijfeld goed:
« Een ezel kan den mool'naar dienen,
« Maar wie zal zeggen wat ik moet! »

Met weemoed hoorde Poes dit klagen
Van haar geliefden meester aan,
En zeide: « wilt gij naar mij hooren,
« Dan zal 't U nog zoo slecht niet gaan.

« Bezorg mij een paar goede laarzen,
« Waar ik door dik en dun meê loop,
« En laat me dan een netje maken;
« Geloof, dan hebt gij goede hoop! »

Hoe jammer dat men soms van dieren
Meer hulp dan van den mensch geniet!
Zou God dat welgevallig wezen,
Die liefde tot elkaâr gebiedt?

Poes stapte met haar nieuwe laarzen,
En 't net gehangen op den rug,
Als moest zij ergens spoedig wezen,
Met groote passen trotsch en vlug!

Pas had zij een kwartier geloopt,
Toen zij met groote blijdschap zag,

Een grot waarin konijnen toefden ;
Dit geeft, dacht zij, een goeden dag !

Nog nauwelijks heeft zij 't net gespannen,
Of waarlijk daar komt een konijn ;
Het loopt in 't net met rassche schreden,
En zal welhaast gevangen zijn !

Op eens wordt het door Poes gegrepen,
En dadelijk ter dood gebracht ;
Zij legt het in wat groene bladen,
Heel netjes door haar uitgedacht !

Zij waagt het om den Vorst te spreken,
Dat wordt haar minzaam toegestaan,
En biedt het op bescheiden wijze,
Als een geschenk haars meesters aan.

Zij wist haar Heer den naam te geven
Van den Markies van Carabas,
Die van een aantal landerijen,
En eigen jagt bezitter was.

De koning liet haar Heer bedanken,
Betuigde zijn tevredenheid ;
En zeide : « zeg aan uwen Meester,
« Ik ben tot wederdienst bereid ! »

Dit wist zij maanden vol te houden ;
Verkreeg al meer des Konings gunst.
« Ha ! » dacht zij : « dat is toch gewonnen
Verkrijgen dat is eerst de kunst ! »

Voor hen, die andren hulp verleenen,
Bestaat er grooter geen genot !

Dan dat zij, door hun moeite en zorgen,
Verligting brengen in hun lot!

Die vriendschap mag eerst vriendschap
(heeten

Maar hoeveel vrienden zijn er niet,
Die men alleen in blijde dagen,
Maar nooit in bange stonden ziet!

Maar Poes deed meer nog voor haar Mees-
(ter;

«Hoor!» zei zij: «weest gij wat gij doet;
«Maar trouw gevolgd wat ik zal zeggen,
» Want anders gaat het nimmer goed

« De koning gaat reeds vroeg uit rijden ;
« Hij gaat gewoonlijk dezen weg ;
« Ontkleed u, werp u dan te water,
En 'k kom van achter gindsche heg!

» Dan zal ik schreeuwen om te beven :
« Mijneer de Carabas verdrinkt !
« Och redt hem, komt hem spoedig redden,
Komt spoedig, eer hij mij ontzinkt ! »

Nog naauw'lijks had de Poes gesproken,
Of daar komt 's Konings rijtuig aan.
« Gaauw Meester, gij moet u ontkleeden,
« Of alles is vergeefs gedaan ! »

De Koning hoort het angstig schreeuwen ;
Gebiedt dat men ter hulpe snelt.
Zij hebben het geluk te redden,
Dat voort den koning wordt gemeld.

Poes had vast 's Meesters goed verborgen ;
Klaagt luid den Koning haren nood,

Daar 's Meesters kleëren zijn gestolen,
 Waarop de Vorst haar andren bood.

Ons Poesje smaakte regt genoegen;
 Zij vond haar Meester wonderschoon:
 Met zulk een keur van fraaije kleëren,
 Geleek hij haast des konings zoon.

De Koning boog met vele groeten,
 Hij bood hem plaats in 't rijtuig aan;
 En Poes? liep sneller dan de paarden,
 Zij moest in alles vooruit gaan.

Zij kwam voorbij een veld met maaijers,
 «Hoort mannen, riep zij, hoort naar mij»
 «Houd u gereed, nog weinig stonden,
 «Dan rijdt de Koning hier voorbij!

«Vraagt hij naar deze landerijen,
«Wie daarvan de bezitter is;
«Denkt, Markies Carabas te noemen,
«Zoo niet dan is uw dood gewis!»

Dit deed zij voorts aan alle velden,
Zoo dat, waar ook de Koning kwam,
Hij als bezitter dezer landen,
Den naam van Carabas vernam.

De Koning roemde hoog die landen,
Die Markies Carabas bezat;
Vooral de meer dan schoone granen,
Die ieder opgeleverd had.

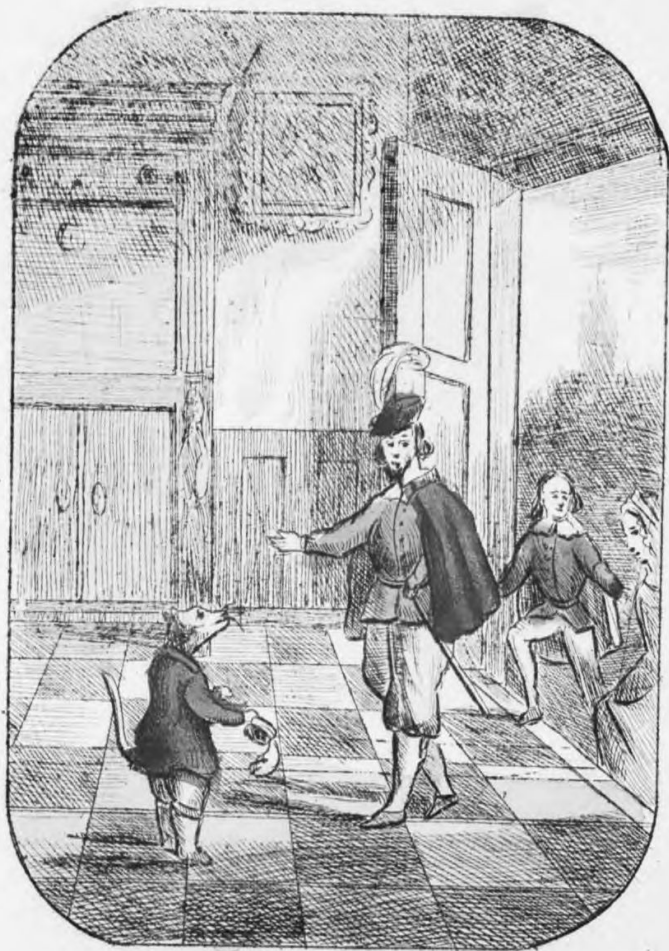
Nog iets moest onze Poes verzinnen,
Gelukte dit, dan was de tijd,

Voor haren Meester aangebroken,
Dat hij van zorgen was bevrijd.

Aan 't eind dier uitgestrekte velden,
Stond een kasteel van ouds beroemd,
Dat aan een Wildeman behoorde,
Wiens naam met sidd'ring werd ge-
(noemd.

Hij konde, zoo men zeide, toov'ren;
Van daar die bange vrees voor hem.
Maar Poes kwam met een statig buigen,
En sprak hem toe met zachte stem,

« Ik voelde mij geheel gedrongen,
« Toen ik voorbij kwam, Edel Heer
« Om een bezoek aan U te brengen,
« En buig eerbiedig voor U neêr!

«Ik hoor door allen van U zeggen,
«Het zij mij Edel Heer vergund,
«Dat ge U in alle dierensoorten,
«Zelfs in een leeuw verandren kunt.»

Pas had de Poes dit woord gasproken,
Of in de plaats des Wildemans,
Zag zij een leeuw voor zich verschijnen,
Wiens oogen fonkelden van glans.

Bij 't hooren brullen, 't zien der oogen,
Was Poes maar niets op haar gemak;
Zij klauterde, met beide laarzen,
Zoo vlug haar mooglijk was op 't dak.

De Wildeman stond als te voren
Weêr in gedaante van een mensch.

Bedaard kwam Poesje naar benedeu,
Zij zag vervulling van haar wensch.

«'kMoet Edel Heer! Uw magt bewondren,
«En is het waarheid wat men zegt,
«Dan kunt Ge U in een muis verandren,
«Schoon ik daar geen geloof aan hecht.»

«Wat zegt gij, zoudt gij 't niet gelooven?
«Dan zult gij 't zien, geloof mij vrij!»
Met een zag Poes een muisje tripplen:
Niet iemand was zoo blij als zij.

» Hap!» zei de Poes, en 't ging naar binnen
Geen beentje dat zij overliet,
Had dat de Wildeman bezonen
Veranderd had hij zich wel niet.

Die spot met gaven hem geschonken,
Hoogmoedig steunt op eigen kracht;
Moet echter vroeg of laat gevoelen,
Dat hij in 't leed zich ziet gebragt.

Regt welkom werd de Vorst geheeten,
Bij zijne komst op het kasteel:
Poes toonde, trotsch op haar verwinnen,
Dit alles aan als meesters deel.

De Vorst bewonderde de schatten,
En Poesje zag zijn meester aan,
Als sprak zij: »heb ik mis geraden,
» Dat het U niet zoo slecht zou gaan!»

Hoog was de Koning ingenomen,
Met den Markies van Carabas.

KERRIN DUMPHY

KLEIN DUIMPJE.

Er leefde, lang verleden,
Een talrijk huisgezin
Bezwaard door vele zorgen,
Bij weinig geldgewin.

Het telde zeven zonen;
Een wordt bij naam genoemd,
Die later als KLEIN DUIMPJE
Bekend is en beroemd.

Hij was bij zijn geboorte
Eén duim en langer niet;
Waarom men hem gewoonlijk,
KLEIN DUIMPJE noemen liet.

Zoo dikwijls zaten de Ouders
Te jam'ren in den nood,
Hoe werd voor zeven kindren
Voorzien in 't daaglijksch brood?

Weêr was de nood gerezen;
Niets dat zich hopen liet;
De kindren moesten slapen,
Maar eten was er niet.

»Mij dunkt wij moesten morgen,
»Na 't hakken van het hout,
»Als zij de bossen binden,
»Hen laten in het woud!»

»Want bij het beste willen,
»Gij ziet het lieve vrouw,
»Valt weinig te verdienen,
»Al werk ik nog zoo trouw!»

»»Dat kunt gij toch niet meenen;
»»Wat Vader is zoo wreed?
»»Zijn kindren te verlaten.
»»Zeg, kent gij grooter leed?»

»Maar vrouw! wat dan begonnen?
»Zeg, kent gij grooter nood,

»Dan dat, de kindren vragen,
»En gij bezit geen brood?»

KLEIN DUIMPJE had die woorden
Geheel en al verstaan;
Dit had hij op een wijze
Hun onbekend gedaan.

Hij was uit bed gekomen
En onder Vaders stoel,
Maar ach, het was bij 't hooren,
Zoo bang voor zijn gevoel!

Hij kon dien nacht niet rusten,
Daar hem de slaap ontweek,
En spoedde zich des morgens
Vroegtijdig naar de beek.

Daar vulde hij zijn zakken
Met steentjes, die hij zocht,
Opdat hij daardoor later
Den weg weêr vinden mogt.

't Werd dag, — men ging aan 't werken;
 Na 't hakken bond men 't hout,
 Toen dat de kindren deden,
 Verlieten de Ouders 't woud.

Toen schreidden al zijn broërtjes,
 Niet een van hen wist raad,
 »Ik help u, riep KLEIN DUIMPJE,
 »Als gij maar mede gaat!"

Zij volgden al de steentjes,
 Die hij had uitgestrooid, —
 En naar der Oudren woning,
 Was ras de weg voltooid.

Juist was er in de woning
 Een oogenblik van vreugd;
 De ontvangst van oude schulden
 Had in hun nood verheugd.

Wel waren zij geholpen,
 Maar smaakten geen genot,

Hoe bang was in die stonden,
 Misschien der kindren lot!

»Ach, waar zijn onze kindren?
 »Wie weet wat is gebeurd,
 »Welligt in roovers handen,
 »Of door een dier verscheurd?

Zoo klaagde luid de Moeder,
 Als was het Vaders schuld
 Die over al dat klagen
 Met wrevel werd vervuld.

Hij voelde toch de smarten!
 Wat vader voelt die niet?
 Had niet de nood gedrongen,
 Het ware niet geschied.

Weêr was het: »ach, de kindren!"
 En Moeder snikte luid;
 Dat hoorden al de kleinen
 En riepen vrolijk uit:

»Hier zijn wij lieve Moeder,
 »Wij zijn gezond en frisch!
 »Geloof dat geen van allen
 »Iets wedervaren is!»

Van blijdschap opgetogen,
 Vergat men vroeger smart
 Weêr bij elkaâr te wezen,
 Was alles voor het hart.

Die voor ontvangen zegen
 Erkent'lijk zich betoont,
 Gevoelt het waar genoeg,
 Dat dáárdoor in hem woont.

Maar ach, die blijde stonden
 Genoten zij niet lang;
 Weêr deed de nood zich kennen,
 En 't werd als vroeger bang.

Zoo gaat het steeds op aarde;
 Niet duurzaam is 't geluk;

Zoo dikwijls komen dagen
 Van kommer en van druk.

Weêr zouden zij de kindren
 Verlaten in het woud;
 Maar dieper in, hen zenden
 Met binden van het hout.

KLEIN DUIMPJE had die woorden
 Gelijk voorheen verstaan,
 Maar vond, bij het ontwaken,
 De deur op slot gedaan.

Toen kwam in zijn gedachten:
 Als ik mijn boterham
 In kruimeltjes ging deelen,
 En die eens mede nam?

Diep in het bosch gekomen,
 Ontdekte hij het ras
 Dat hij door Vader, Moeder
 Op nieuw verlaten was.

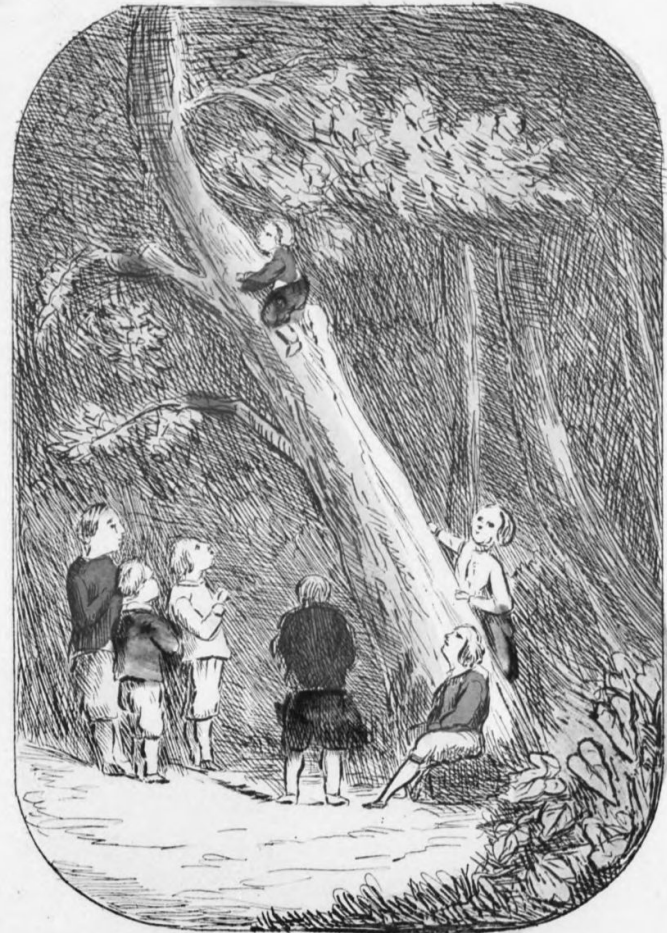
Zijn hoop was op de kruimels!
 Maar hoe werd hij verschrikt;
 Zij waren door de vogels
 Zoo even weggepikt.

Daar staat hij diep getroffen,
 Zijn broërtjes nevens hem,
 't Wordt nacht, — de stormen loeijen,
 Men hoort geen enkele stem.

Wat kan hen overkomen
 Hoe hoog klimt niet de nood!
 Ligt worden zij door roovers,
 Of wild gediert' gedood!

Hij klimt in het geboomte;
 Ziet hopen hier en daar,
 Tot dat hij in de verte
 Een lichtje wordt gewaar.

Hij ging met zijne broërtjes
 Den weg op naar het licht;

Zij kregen, na lang dwalen,
Een huis in het gezigt.

Zij komen aar de woning;
't Is bijna middernacht,
»» Wat heeft u lieve kind'ren,
»» Zoo laat hier heen gebragt ?" »

Die vraag der vrouw doet hopen,
Zij spreekt zoo lief, zoo zacht,
»Wij zijn verdwaalde kind'ren,
»En vreezen voor den nacht!"

»» Het spijt mij; gij moet weten,
»» Hier woont een wildeman,
»» Die men op kleine kind'ren,
»» Het best onthalen kan!" »

»Och, neem ons in uw woning,
En worden wij geslagt;
»Nog liever dan door wolven,
»Wreeddaardig omgebragt!"

Zij nam hen in de woning,
Verstopte ze onder 't bed,
Nadat zij, tot verwarming,
Bij 't vuur hen had gezet.

Het bleek, de vrouw haar zeggen,
Was geen vergeefsche vrees;
Het eerst wat zij moest hooren,
Was: »»ik ruik menschenvleesch!""

»Dat zal het kalf wel wezen!""
»»Geen kalf; 't moet voor den dag!
»»Ha! dat zijn lekkere boutjes!""
Riep hij, toen bij hen zag.

Hij haalde voor hun oogen,
Zijn mes, en sleep het goed;
Toen vielen hem de kindren
Al smeekende te voet.

»Och man, wacht dan tot morgen,
»Er is nog vleesch genoeg!""

Zij nam hen in de woning,
Verstopte ze onder 't bed,
Nadat zij, tot verwarming,
Bij 't vuur hen had gezet.

Het bleek, de vrouw haar zeggen,
Was geen vergeefsche vrees;
Het eerst wat zij moest hooren,
Was: »»ik ruik menschevleesch!"»

»Dat zal het kalf wel wezen!"
»»Geen kalf; 't moet voor den dag!
»»Ha! dat zijn lekkere boutjes!"»
Riep hij, toen bij hen zag.

Hij haalde voor hun oogen,
Zijn mes, en sleep het goed;
Toen vielen hem de kindren
Al smeekende te voet.

»Och man, wacht dan tot morgen,
»Er is nog vleesch genoeg!"

»Geef hun dan maar wat eten,
»Dan gaan zij morgen vroeg!»

KLEIN DUIMPJE zag, want slapen
Was bij hem uitgedoofd,
Daar sliepen zeven meisjes
Met kroontjes op het hoofd.

Reeds zag men in die kindren
Een wreedheid van gemoed,
Daar zij genoeg smaakten
In 't zien van menschenbloed.

Soms beten zij de kindren
Een wond in arm of been,
Waarom? om 't bloed te drinken!
En gingen blijde heen.

Gaauw zette hij de kroontjes
Zijn broërtjes op het hoofd;
De man mogt eens vergeten,
Wat hij hun had beloofd.

Daar kwam hij op de kamer,
 Als DULMPJE had gedacht,
 Hij voelt, en voelt de kroontjes;
 »» Ho! dezen niet geslagt!''''

»» Daar zou ik wat beginnen;
 »» Mijn kinderen geslagt?
 »» Neen, deze kleine bengels,
 »» Die moeten omgebragt!''''

Nu sloeg hij al de hoofden
 Van zijne dochters af,
 Waarna hij zich met vreugde,
 Naar zijn vertrek begaf.

KLEIN DULMPJE met zijn broërtjes,
 Zij klommen uit het bed;
 En zagen, door te ontvlugten,
 Zich van den dood gered.

Zoo mogen de gevaren
 Steeds dreigen met den dood;

Die volhoudt in het bidden,
Vindt dikwijls hulp in nood!

Wat nu van spijt begonnen?
De wildeman aanschouwt
De lijken zijner dochters;
Maar 't baat niet hoe 't hem rouwt!

»» Geef vrouw, die groote laarzen
»» Van zeven mijlen lang!
»» Ik zal hen achterhalen,
»» Daarvoor ben ik niet bang!""

Hij stapte door de wat'ren;
Het was een ware lust;
En viel op een der bergen
Als op zijn bed in rust.

KLEIN DUIMPJE had zijn broërtjes
Verborgen bij dien berg;
De wildeman ging slapen,
En had in hen geen erg.

DE TOORNBODIN

De Fabel

VAN

DE TOOVERGODIN.

Er was, wanneer staat niet geboekt,
Ook niet waar 't is geschied,
Een edelman, die, bij zijn dood,
Twee dochters achterliet.

Daar de oudste Moeder juist gelek,
In alles wat zij deed;

Onvriendlijk, trotsch, werd Moeders zorg
Aan haar alleen besteed.

De jongste zacht als Vader, was
Het beeld der nedrigheid,
Werd door de Moeder niet bemind,
Kreeg nimmer goed bescheid

De keuken was haar tot verblijf,
Al 't werk te doen haar deel,
En toch haar zachtheid bleef haar bij,
Niets was voor haar te veel.

Ook moest zij tweemaal op een dag,
Met eene groote kruik,
Een half uur ver om water gaan
Voor dagelijksch gebruik.

Maar hoe zij ook beleedigd werd,
Nooit werd een enkel woord,
Dat hard of onbescheiden was,
Uit haren mond gehoord.

Zij bleef gedachtig aan 't gebod,
Door Vader haar geleerd:
„Het gaat een kind bestendig wel,
Als 't Vader, Moeder eert!”

Weër ging zij met haar kruik op weg;
Weër naar den waterput;
Maar waar zij kwam, zij vond niet een,
Door wien zij werd beschut.

Zij vulde als vroeger weër haar kruik
En wilde huiswaarts gaan;

Toen zij op eens een oude vrouw
Gebukt, verarmd zag staan.

„Mijn kind! ontferm u over mij,
„'k Versmacht bijna van dorst;
„Ik ga met moeite langs den weg,
„Hoor 't hijgen van mijn borst!”

„Kom, beste vrouw! leun maar op mij,
„En drink zooveel gij lust;
„Zet u wat bij 't geboomte neêr,
„En neem een weinig rust!”

„Mijn kind! gij zijt wel vriendelijk:
„Dat had ik niet verwacht;
„Een arme wordt zoo ligt miskend,
„Zoo menigmaal veracht!

„Daarom schenk ik u ook een gift!”
En naar de fabel meldt,
Als tooveresse was de zaak,
In hare magt gesteld.

„Waar, of wanneer gij spreken zult,
„Zal u van dezen stond,
„Een parel, bloem of diamant
„Ontvallen aan uw mond!

„Heb nogmaals dank, mijn lieve kind!
„Gij hebt mij regt verkwikt;
„Gezegend zijt gij met hetgeen
„Ik u heb toegeschikt!”

Het grootste sieraad van den mensch
Is nedrigheid van geest;

Zij is voor allen levenslang
Tot waar geluk geweest!

Zij maakt bij allen ons bekend,
Dat men door haar betoont,
Dat in ons ware dankbaarheid,
Voor 't vele goede woont.

Met een vertrok de vreemde vrouw,
En liet haar nu alleen;
Zij stond een oogenblik verstomd,
En ging toen huiswaarts heen.

„ Waar zijt gij weer zoo lang geweest?
„ Vast weêr op weg vertoefd!
„ Gij denkt: het komt er niet op aan,
„ Of Moeder wordt bedroefd!”

„„„ Och, Moeder! 't is mijn toedoen niet!””
Toen vielen uit haar mond:
Twee paarlen met een diamant,
En bloemen op den grond.

„ Wat zie ik daar, mijn lieve kind!”
Dat was het eerste woord,
Dat op die zachte wijs door haar,
Van moeder werd gehoord.

Zij deelde het gebeurde meê;
Nu kwam in moeders ziel:
Och, dat mijn oudste dochter ook
Die gunst ten deele viel!

„ Zie wat uw zuster is gebeurd,
„ Zij spreekt geen enkel woord,

„Of brengt gelijk uit haren mond
„Een bloem of parel voort.”

„Mij dunkt het zou gelukkig zijn,
„Als ge ook die gaaf bezat;
„Dan hadt gij binnen korten tijd,
„Een lang gewenschte schat!

„Ga, vul aan gindsche bron de kruik,
„En als ge een vrouw ontmoet,
„Die u wat om te drinken vraagt,
„Zie dat gij het haastig doet?

„Neem, schoon zij oud, behoeftig is,
„Bescheidenheid in acht;
„Dan weet ik dat u het geluk
„Van uwe zuster wacht!”

„Ik water scheppen? — mooi gedacht!
„Dat past voor haar, niet mij!”
„Ga, anders zijt gij uit mijn gunst;
„Geen woord, daar blijft het bij!”

Zij nam de zilvren waterkruik,
Ging, maar niet met haar zin;
Zij ziet een vrouw, — niet arm niet oud;
Maar rijk als koningin.

Zoo had de tooveres zich nu
Opzettelijk gekleed;
Maar wat zij vond; zij vond haar niet
Tot hare hulp gereed.

„Indien gij water hebben wilt,
„Zie hier hebt gij de bron.

„ Of dacht mevrouw, dat zij mij maar
 „ Als' meid gebruiken kon?”

„ Gij zijt niet vriendelijk, mijn kind!
 „ Van daar dat er voortaan,
 „ Wanneer gij spreekt, een pad of slang,
 „ Uit uwen mond zal gaan!

Die toch niet naar zijn ouders hoort,
 Hoe vreeslijk wordt zijn lot;
 Hij vindt, waar hij zich ook bevind,
 Ellende en geen genot!

Zij komt te huis, en de eerste vraag,
 Door moeder haar gedaan,
 Is: „ wel, mijn kind! hoe is het u
 „ Bij de fontein gegaan?”

Doch naauwelijks opent zij haar mond,
 Of 't woord der vrouw wordt waar;
 Daar volgden, telkens als zij sprak,
 En slang en pad elkaar.

Die trotsch op andren nederziet,
 Bewijst zijn onverstand.
 Is alles, wat de mensch bezit,
 Niet gaaf van hooger hand?

En wie kan trotsch op gaven zijn,
 Door andren hem geleend?
 Wie weet hoe gauw 't verlies door hem
 Voor altijd wordt beweend.

De moeder deinst van schrik terug!
 „ Dat is uws zusters schuld;

„Zij zal uit huis, en wat ik zeg,
„Wordt dadelijk vervuld!”

Terstond wordt haar het huis ontzegt,
Waarheen, wordt niet bedacht. —
Zij dwaalt in 't bosch, waar juist de Prins
Zich ophoudt met de jacht.

Hij vraagt hoe zij zoo droevig is,
Maar weet niet wat hij ziet,
Toen zij bij ieder woord een bloem
Of parel vallen liet.

Hij noodigt haar bij zich aan 't hof;
Daartoe is zij gereed;
Zij huwde later met den Prins;
Geëindigd was haar leed!

Haar zuster ging het niet zoo goed;
De moeder voelde ras,
Hoe onregtvaardig zij omtrent
Haar jongste dochter was.

De liefde werd zoo lang zoo meer,
Ja, iedren dag verkoeld;
En telkens werd de haat door haar
Op het geduchtst gevoeld.

Ook wordt haar spoedig 't huis ontzegd,
Nu dwaalt zij eenzaam rond,
Maar waar zij kwam, zij vond niet een
Bij wien zij redding vond.

Haar leven was geen leven meer;
Niets dat haar smart weêrhoudt!

En eindelijk na zoo veel verdriet,
Vond men haar dood in 't woud.

Wie deze fabel lezen mogt,
Vergete hij het niet:
De nedrigheid vindt grooten loon,
De hoogmoed bang verdriet.

Een woord in zachtheid uitgebragt,
Keert meest de boosheid af;
Een woord dat hard gesproken wordt,
Wekt grimmigheid, brengt straf!

ASSCHEPOESTER.

ASSCHERPOSTER.

De Fabel

VAN

ASSCHEPOESTER.

Er was, zoo als de fabel zegt,
Een man ontzettend rijk;
Men hield hem voor 't gelukkigst mensch
In zijn geheele wijk!

En toch bezat hij geen geluk
Met al zijn goed en geld;
De dochter zijner eerste vrouw
Werd niet als kind geteld.

De dochters van zijn tweede vrouw,
 Zij heerschten over haar.
 Al 't werken werd haar opgelegd
 Door 't vinnig zusterpaar.

Wat ook de vader sprak of deed,
 Het baatte niet met al;
 Integendeel vernam hij steeds
 Nog banger ongeval.

Men achtte haar als een slavin;
 Bedreigde telkens straf,
 Terwijl men spottend haar den naam
 Van Asschepoester gaf!

Wat baten goud of zilver toch,
 Wanneer men vrede mist?
 Wat landerijen, huis en hof
 Bij huisselijken twist?

Tevredenheid bij 't karigst deel,
 Dat is nog grooter schat,

Dan dat men al het goud der aard
 In eigendom bezat.

Ach 't was voor Asschepoester bang!
 Nooit smaakte zij genot;
 Waar 't feestdag voor de zusters was,
 Was 't huiswerk doen haar lot!

Het scheppen van het vuil der goot,
 Het reinigen der asch;
 Niets dat in 't oog van 't zusterpaar
 Voor haar te onzuiver was.

Zij droeg haar lot met lijdzaamheid
 Hoe bang het haar ook viel;
 En vast is dat de beste troost,
 In 't lijden voor de ziel.

Zij zocht geen wraak! — Integendeel;
 Zij deed haar zusters goed;
 Waar zij haar maar van dienst kon zijn
 Deed zij 't met liefde en spoed!

De mutsen, kleedjes, wat het was,
 Voor 't bal of ander feest,
 Bewerkte zij met zoo veel zorg
 Als was 't voor haar geweest.

Zag zij de zusters dan gekleed.
 Dat deed haar waarlijk goed.
 Wel kwam er soms een oogenblik
 Van smart in haar gemoed!

Doch daadlijk werd zij weêr getroost
 Dacht zij aan 't laatste woord,
 Dat Moeder sprak: „denk steeds, het leed
 Brengt soms het goede voort!”

Eens gaf de Prins een prachtig bal,
 Zoo vorstelijk als ooit;
 Ook daar was 't voor de zusters feest,
 Zij gingen, rijk getooid!

Wel zag zij haar verdrietig na;
 Want ach, wat was haar lot?

Maar dacht zij weêr aan Moeders woord
Zij ondervond genot!

Terwijl zij zoo een oogenblik
Aan haren toestand dacht,
Werd, door de ontmoeting van haar Peet
Haar leed op eens verzacht.

„Mijn kind, hebt gij genegenheid
„Om ook naar 't bal te gaan;
„Het toovren weet gij is mijn kracht;
„Hoor mij oplettend aan!»

„Haal uit den tuin, naast 't rozebed
„Mij spoedig die pompoen:
„Ik zal haar daadlijk in een koets
„Voor u verandren doen!»

„Haal van den stal die muizenval;
„Een zestal zit er in,
„Die maak ik paarden voor uw koets,
„Voorzeker naar uw zin!»

„Zie of gij niet in ginsche val
 „Een rat of zeven telt,
 „Die worden tot koetsier voor u,
 „En tot lakkei gesteld!»

Pas was 't bevel der Peet volbragt
 Of alles zag zij daar;
 Lakeiën, paarden, koets, koetsier,
 Geheel ten dienst voor haar!

„Maar,» zuchtte zij: „kan ik zoo gaan,
 „Met zulk een leelijk kleet;
 „Wat zal men zeggen als ik zoo
 „De feestzaal binnentreed?»

Op eens veranderde haar kleet,
 't Werd van de schoonste stof,
 Omzet met goud en diamant,
 Dat alles overtrof.

Zij gaf haar van het schoonste glas
 Twee muiltjes tot geschenk.

„Voorzeker zijt gij op het bal;
„De schoonste naar ik denk!»

„Nu kunt gij tot aan middernacht,
„Vertoeven op het bal;
„Daar later al de pracht van u
„Geheel verdwijnen zal!»

Zij ging, verzekerde haar Peet
Te doen naar haar bevel;
Zij had, ver boven 't geen zij dacht
Of had verwacht, het wel!

Die maar geduld in 't lijden heeft,
En nimmer klaagt of mort,
Ziet dat het leed zoo menigmaal,
In vreugd herschapen wordt!

Zij kwam aan 't vorstelijk paleis:
De Prins geleidde haar;
Zij werd op aller aangezicht
Bewondering gewaar.

Men zag elkaâr nieuwsgierig aan;
 Men vroeg elkander af,
 Maar niemand die op ééne vraag
 Een enkel antwoord gaf!

Een ieder prees haar minzaamheid,
 En roemde hare pracht;
 Zoo sierlijk had niet een op 't bal
 De kleeding uit gedacht.

De tijd ging ongemerkt voorbij;
 Haast was het middernacht.
 Op eens brengt zij haar afscheidsgroet,
 Vertrekt eer men 't verwacht.

Zij brengt haar Peet den dank van 't hart
 Haar wensch wordt toegestaan,
 Om morgen op des Prinsen beê,
 Weêr naar het bal te gaan.

De zusters kwamen laat daarna,
 Verhalen 't vreemd geval

Hoe een Prinses, aan allen vreemd,
 Verschenen was op 't bal.

Hoe schoon, hoe rijk gekleed zij was,
 Hoe vriendelijk van aard;
 Hoe dat, te weten wie zij is,
 De Prins geen moeite spaart.

„Had ik haar ook eens mogen zien,
 „Maar dat is niet voor mij!»
 „„Kom morgen!»» schimpte men haar toe,
 „„Dan is 't weêr feestgetij!»»

Nu brak de tweede feestdag aan;
 Weêr ging het zusterpaar;
 En rijker nog dan de eerste reis,
 Kwam Asschepoester daar.

Weêr zag men met bewondering
 Eenparig op haar neêr;
 Weêr bleef zij allen onbekend,
 Gelijk aan de eerste keer!

Weêr ging de tijd met snelle vaart;
Daar sloeg het middernacht,
En angstig werd het woord der Peet,
Op eens door haar herdacht.

In allerijl verlaat zij 't bal;
Is nauwelijks op straat
Of al haar luister miste zij,
En is in 't oud gewaad.

En nog tot overmaat van smart,
Wat haar het meeste spijt;
Zij raakt door overgroote haast,
Haar eene muiltje kwijt.

Zij snelt zoo gaauw zij kan naar huis;
Verbergt getrouw haar leed,
En houdt zich, bij der zustren komst,
Of zij van 't bal niets weet.

Zij hoort met wat bewondering
Men van^e haar heengaan sprak,

En hoe er in geheel de zaak
Iets onbegrijpelijk stak.

De Prins had van de wacht gehoord:
Er was, geheel ontsteld,
Een arme vrouw, maar geen Prinses,
De wacht voorbijgesneld.

Een rijtuig was er niet gezien,
Maar wel, wat vreemder was,
De Prins vond in het voorportaal
Een muil van 't schoonste glas.

Die kon toch van geen arme zijn;
Die zoo iets schoons bezat,
Moest toch bepaald van iemand zijn,
Die 't bal verlaten had.

Wat Asschepoester toen wel dacht,
Begrijpt een ieder ligt.
Zij vreesde dat het werd ontdekt,
Op 't zien van haar gezigt.

De Prins zond voort den andren dag,
 Bij al de dames rond,
 In hoop dat men dan de eignares
 Van 't glazen muiltje vond.

Niet een der dames paste het;
 De zusters evenmin;
 Zij staken wel, doch te vergeefs,
 Bij beurt, den voet er in.

„Mag ik 't eens passen,» zeide zij,
 „Misschien kan ik er in?»
 Die vraag bragt spotternij te weeg.
 „Wat denkt wel die zottin!»

En toch het paste haar geheel,
 Niets dat er aan ontbrak;
 Toen haalde zij, met blijden lach,
 Het andere uit haar zak.

Verslagen stond het zuster paar
 Wie had zoo iets gedacht?

Die vuile, nu nog luid bespot,
 Wie weet wat heil haar wacht?

Daar staat op eens haar Peet voor haar
 Die 't oude fale kleed
 Met het zoo rijk versierd gewaad
 Van 't bal verwiss'len deed.

Nu zien zij wie zoo plotseling
 Het bal verlaten had;
 Die vroeger menig oogenblik,
 Verdrietig nederzat.

Zij werd ontboden aan het hof,
 Waarna de Prins besloot,
 Haar te verheffen tot den rang
 Van 's Prinsen Echtgenoot.

De zusters knielden voor haar neêr,
 Beleden schreijend schuld,
 En zagen, door vergiffenis,
 Haar beê naar wensch vervuld.

Zij plaatste haar als Rijksprinses,
In aanzien tot het hof,
En altijd bleef haar hart vervuld
Van Asschepoesters lof.

Die edel is vergeldt het kwaad
Zooveel hij kan, met goed.
En smaakt daarin, zijn leven lang,
Voldoening voor 't gemoed.

Wie immer deze fabel leest,
Beware dit in 't hart:
De heerschzucht brengt, wie haar bemint,
In 't einde schande en smart.

B L A A U W B A A R D .

De Fabel

VAN

BLAAUWBAARD.

Er leefde, lang verleden,
Waar zoo, wordt niet gemeld,
Een man, die naast den rijkste
In rijkdom werd gesteld.

Hij had een forsche houding,
En droeg een duchtig zwaard;

Maar wat hem nu mismaakte
Hij had een blaauwen baard.

Van daar dat hij bij allen
Den naam van Blaauwbaard droeg,
En niemand had te zoeken
Als hij naar Blaauwbaard vroeg.

Er heerschte bij zijn feesten
Een meer dan gul onthaal,
En wat men dan aanschouwde
Was vorstelijke praal.

Zoo was het met zijn trouwen
Een achttal dagen lang,
Bij rijke keur van spijzen,
En dans, en feestgezang.

't Was of de vrouw haar leven
Geen leed te vreezen had,
Als bleef zij zonder zorgen
Bezitster van dien schat.

Een week of vier in 't trouwen
Ging alles zoo naar wensch;
Zij ruilde naar haar zeggen,
Haar toestand met geen mensch.

Maar ach, er kwamen dagen
Van kommer en van druk;
Want aardsche schatten geven
Niet altijd waar geluk!

„Ik moet de stad verlaten
„Hoewel 't mij vreeslijk spijt;

„Doch 't zijn familie zaken,
„Die eischen spoed en tijd!”

„Een week of zes zal 't duren,
„Doch langer hoop ik niet;
„Misschien dat gij mij eerder
„Noch in uw midden ziet!”

„Hier hebt gij al de sleutels,
„Ook van de zilverkast;
„Maar zorg dat op dien kleinen
„Bijzonder wordt gepast!”

„Kom nimmer in de kamer
„Waar deze van behoort,
„Want denk dat uw genoeg
„Dan altijd is verstoord!”

„t Moet u aan niets ontbreken
„Als ik afwezig ben,
„Daar ik geen grooter vreugde,
„Dan uw genoeg en ken!”

Nog pas was hij vertrokken
Of nergens vond zij rust;
Die kamer te bezoeken,
Dat was alleen haar lust.

Zij snelt met rassche schreden
Naar de verboden plek;
Ontsluit bij 't sterkst verlangen
De deur van het vertrek.

Wat ziet zij? — schoone menblen?
 Neen! wat haar ijzen doet!
 Een muur versierd met lijken,
 Een grond bedekt met bloed.

Dat waren Blaauwbaards vrouwen,
 Die hij daar had vermoord! —
 Met regt was naar zijn zeggen,
 Haar levensvreugd verstoord.

Die doet wat is verboden,
 Het gaat hem nimmer goed;
 't Is waar, hij grijpt naar honig,
 En vindt toch niets dan roet!

Door schrik ontvalt de sleutel;
 Zij raapt die bevend op.

Maar ach, toen klom haar jammer,
Zoo langs zoo meer ten top!

Zij ziet tot haar verbazing
Hij is met bloed bedekt;
Vergeefs is al haar vegen,
Hij is en blijft bevlekt.

Want, naar 't verhaal der fabel,
Had Blaauwbaard tooverkracht,
En stond, dien schoon te maken
Alleen in zijne magt.

Een dag of tien na dezen
Was Blaauwbaards reis volbragt,
Hij had zóó spoedig schikken
Der zaken niet verwacht.

Met blijdschap keert hij weder
En vraagt de sleutels af.
Maar wie beschrijft haar angsten
Waarmede zij die gaf?

„Waar is de kleine sleutel?”
Vraagt hij op barschen toon.
„Of is die welligt boven,
„En mogelijk niet schoon!

Zij wist zich niet te redden,
Beleed weemoedig schuld;
Maar of zij bad of smeekte,
Haar beë werd niet vervuld.

„Bereid u om te sterven!”
Zoo graauwde hij haar toe.
„„Gun mij dat ik dan boven,
„„Nog eerst mij bede doe!””

„k Zal één kwartier u geven,
„Maar geen seconde meer!”
Daarop ging zij naar boven
En knielde biddend neer.

Zij wachtte hare broeders;
En waren die nabij,
Dat men hen konde wenken,
Zij was voorzeker vrij.

„Ziet gij niet iemand komen,
„Zeg zuster Anna, zeg?”

„„Ik zie een stofwolk zweven,
„„Die opgaat van den weg!“”

„Ziet gij nog niemand komen?
„Och, kwamen zij toch ras!”
„„Ik zie den dauwdrop glanzen,
„„Die vasthecht aan het gras!“”

„Kunt gij nog niets vernemen,
„Zeg zuster Anna, zeg!”
„Ik zie een kudde schapen
„„Daar bij de gindsche heg!“”

„Kom haastig, kom van boven,
„Zoo spoedig gij maar kunt!”
„„Och nog één oogenblikje:
„„Het worde mij vergund!“”

„Ziet gij nog niemand komen,
„Zeg zuster Anna, zeg!”
„„Ik wenk; er komen ruiters;
„Zij zijn reeds hier op weg!”

„Zult gij van boven komen!
„Niet meer gewacht; terstond!”
Zij komt, valt op de knieën
Voor Blaauwbaard op den grond.

Hij houdt het zwaard geheven;
Juist komt het broederpaar;
Het velt hem woedend neder;
En 't reddingsuur is daar!

Die maar in bange tijden
Den goeden God vertrouwt,

Heeft dikwijls ondervonden,
Dat hij Zijn gunst aanschouwt.

Die volhoudt in het bidden,
Geniet voor zijn gemoed
Een rust, die in gevaren,
Nog altijd hopen doet!

't Was feest in Blaauwbaards woning,
Geweken was de nood!
Deed hij zoo velen, dooden,
Nu was hij zelf gedood!

Zoo gaat het met de boozen
Zoo menigmaal op aard;
Het kwaad gepleegd aan andren,
Dat hen dat wedervaart.

De vrouw behield de schatten,
Die Blaauwbaard achterliet.
Geschikt om te verzoeten
Het doorgestaan verdriet.

Gevoelig voor den zegen,
Dien zij ontvangen had;
Schonk zij, ten dienst der armen,
Een deel van haren schat.

Den rang van officieren
Kocht zij voor 't broederpaar,
Om haren dank te toonen
Voor redding uit gevaar.

Een ander deel der gelden
Stond zij haar zuster af,

Die zich, na weinig dagen,
In 't huwelijk begaf.

Omringd van hare vrienden,
Van vroeger smart bevrijd,
Sleet zij, bij ruimen zegen,
Haar verd'ren levensjijd.

Is 't lijden hoog geklommen,
Denkt wat de fabel leert;
Het wordt, op 't vurig bidden,
Zoo vaak van ons gekeerd!

